

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Vodafone GmbH

Strona pozwana: Bundesrepublik Deutschland

Sentencja

Artykuł 7 ust. 3 dyrektywy 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywy ramowej) należy interpretować w ten sposób, że jeżeli krajowy organ regulacyjny zobowiązał operatora, który został wskazany jako mający znaczącą pozycję rynkową, do świadczenia usług zakańczania połączeń w sieciach telefonii komórkowej i w odniesieniu do pobieranych za nie opłat ustanowił obowiązek uzyskania zezwolenia zgodnie z postępowaniem przewidzianym w tym przepisie, to ów krajowy organ regulacyjny jest ponownie zobowiązany do przeprowadzenia tego postępowania przed każdym wydaniem temu operatorowi zezwolenia na pobieranie wspomnianych opłat, jeżeli owo zezwolenie może mieć wpływ na wymianę handlową pomiędzy państwami członkowskimi w rozumieniu tego przepisu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 372 z 20.10.2014.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 14 stycznia 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht – Niemcy) – Grüne Liga Sachsen e.V. i in./ Freistaat Sachsen

(Sprawa C-399/14) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 92/43/EWG — Artykuł 6 ust. 2 – 4 — Umieszczenie terenu w wykazie obszarów mających znaczenie dla Wspólnoty po udzieleniu zezwolenia na przedsięwzięcie, lecz przed rozpoczęciem jego realizacji — Badanie przedsięwzięcia po umieszczeniu terenu we wspomnianym wykazie — Wymogi dotyczące tego badania — Konsekwencje zakończenia przedsięwzięcia dla wyboru alternatyw)

(2016/C 098/12)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Grüne Liga Sachsen e.V. i in.

Strona pozwana: Freistaat Sachsen

Przy udziale: Landeshauptstadt Dresden, Vertreter des Bundesinteresses beim Bundesverwaltungsgericht

Sentencja

- 1) Artykuł 6 ust. 2 dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory należy interpretować w ten sposób, że plan lub przedsięwzięcie, które nie jest bezpośrednio związane z zagospodarowaniem terenu lub nie jest do tego konieczne i na które przed umieszczeniem danego terenu w wykazie terenów mających znaczenie dla Wspólnoty udzielono zezwolenia w następstwie badania niespełniającego wymogów określonych w art. 6 ust. 3 tej dyrektywy, musi zostać poddane przez właściwe władze następczej ocenie jego oddziaływania na ten teren, jeżeli ocena ta stanowi jedyne odpowiednie działanie w celu uniknięcia sytuacji, w której realizacja wspomnianego planu lub przedsięwzięcia spowoduje pogorszenie stanu siedlisk lub niepokojenie gatunków mogące mieć istotne skutki w świetle celów tej dyrektywy. Do sądu odsyłającego należy sprawdzenie, czy takie przesłanki zostały spełnione.
- 2) Artykuł 6 ust. 2 dyrektywy 92/43 należy interpretować w ten sposób, że jeżeli w okolicznościach takich jak te w postępowaniu głównym konieczne okaże się przeprowadzenie następczej oceny oddziaływania na dany teren planu lub przedsięwzięcia, którego realizacja rozpoczęła się po umieszczeniu tego terenu w wykazie terenów mających znaczenie dla Wspólnoty, ocena ta powinna zostać dokonana zgodnie z wymogami art. 6 ust. 3 tej dyrektywy. Taka ocena powinna uwzględniać wszystkie elementy istniejące w momencie umieszczenia tego terenu w wykazie terenów mających znaczenie dla Wspólnoty, jak również wszystkie skutki, które wystąpiły lub mogą wystąpić w wyniku częściowej lub całkowitej realizacji tego planu lub tego przedsięwzięcia w odniesieniu do wspomnianego terenu po tym momencie.

- 3) Dyrektywę 92/43 należy interpretować w ten sposób, że w przypadku gdy przeprowadza się nowe badanie oddziaływania na teren w celu konwalidacji wad stwierdzonych w odniesieniu do oceny wstępnej dokonanej przed umieszczeniem tego terenu w wykazie terenów mających znaczenie dla Wspólnoty lub w odniesieniu do oceny następczej na podstawie art. 6 ust. 2 dyrektywy 92/43, mimo że plan lub przedsięwzięcie zostały już zrealizowane, wymogi kontroli dokonywanej w ramach takiego badania nie mogą zostać zmienione z tego powodu, że decyzja w sprawie udzielenia zezwolenia na ten plan lub na to przedsięwzięcie była natychmiast wykonalna, a wniosek o zastosowanie środków tymczasowych został oddalony i od orzeczenia w przedmiocie tego oddalenia nie przysługuje już środek zaskarżenia. Ponadto owo badanie powinno uwzględniać ryzyko pogorszenia stanu siedlisk lub niepokojenia gatunków mogących mieć istotne skutki w rozumieniu art. 6 ust. 2 tej dyrektywy, które to ryzyko ewentualnie wystąpiło w związku z realizacją spornego planu lub przedsięwzięcia.

Artykuł 6 ust. 4 dyrektywy 92/43 należy interpretować w ten sposób, że wymogi kontroli dokonywanej w ramach oceny alternatywnych rozwiązań nie mogą zostać zmienione z tego powodu, że plan lub przedsięwzięcie zostały już zrealizowane.

⁽¹⁾ Dz.U. C 448 z 15.12.2014.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 20 stycznia 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato – Włochy) – DHL Express (Italy) Srl, DHL Global Forwarding (Italy) SpA/Autorità Garante della Concorrenza e del mercato

(Sprawa C-428/14) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Polityka konkurencji — Artykuł 101 TFUE — Rozporządzenie (WE) nr 1/2003 — Sektor spedycji międzynarodowej — Krajowe organy ochrony konkurencji — Walor prawny instrumentów Europejskiej Sieci Konkurencji — Modelowy program tej sieci w zakresie łagodzenia kar — Wniosek o zwolnienie z grzywnen złożony do Komisji — Uproszczony wniosek o zwolnienie z kary złożony do krajowych organów ochrony konkurencji — Stosunek między tymi dwoma wnioskami]

(2016/C 098/13)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: DHL Express (Italy) Srl, DHL Global Forwarding (Italy) SpA

Strona pozwana: Autorità Garante della Concorrenza e del mercato

Przy udziale: Schenker Italiana SpA, Agility Logistics Srl

Sentencja

- 1) Przepisy prawa Unii Europejskiej, a w szczególności art. 101 TFUE i rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. [101 TFUE] i [102 TFUE], należy interpretować w ten sposób, że instrumenty przyjęte w ramach Europejskiej Sieci Konkurencji, zwłaszcza modelowy program łagodzenia kar tej sieci, nie są wiążące dla krajowych organów ochrony konkurencji.
- 2) Przepisy prawa Unii, a w szczególności art. 101 TFUE i rozporządzenie nr 1/2003, należy interpretować w ten sposób, że nie istnieje związek prawny między wnioskiem o zwolnienie z kary, który przedsiębiorstwo złożyło lub zamierza złożyć do Komisji Europejskiej, a uproszczonym wnioskiem złożonym do krajowego organu ochrony konkurencji w odniesieniu do tego samego kartelu, który to związek zobowiązywałby ten organ do dokonania oceny uproszczonego wniosku w świetle wniosku o zwolnienie z kary. Okoliczność, że uproszczony wniosek odzwierciedla wiernie lub nie treść wniosku złożonego do Komisji, jest w tym względzie pozbawiona znaczenia.